

Kildemateriale til arbejdshæftet for midtugemødet

5.-11. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 11-12

“Hvordan Jehova ønsker at blive tilbedt”

it-2 802 § 6

Sjæl

Om at tjene med hele sin sjæl. Som allerede vist betegner “sjælen” slet og ret hele personen. Og dog tilskyndes vi i visse skriftsteder til at søge, elske og tjene Gud ‘af hele vort hjerte og af hele vor sjæl’ (5Mo 4:29; 11:13, 18), og i 5 Mosebog 6:5 siges der: “Du skal elske Jehova din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl og hele din virkekraft.” Jesus sagde at man skulle tjene af hele sin sjæl og styrke og desuden ‘af hele sit sind’. (Mr 12:30; Lu 10:27) Spørgsmålet er hvorfor disse andre ting nævnes sammen med sjælen når sjælen i forvejen omfatter det hele. Den sandsynlige grund kan illustreres på denne måde: En mand kan sælge sig selv (sin sjæl) til trældom for en anden, hvorved han bliver dennes ejendom. Men det er ikke sikkert at han tjener sin ejer og herre helhjertet, af hele sin drivkraft og med et fuldt ønske om at behage ham. I så fald bruger han ikke hele sin styrke eller alle sine mentale evner til at fremme sin herres interesser. (Jf. Ef 6:5; Kol 3:22.) Disse andre sider af personen kan derfor være nævnt for at rette opmærksomheden mod dem, sådan at vi ikke overser eller glemmer dem i vor tjeneste for Gud, som vi tilhører, og for hans søn, hvis liv var den løsesum vi blev købt for. Tjeneste for Gud ‘af en hel sjæl’ omfatter hele personen, hvor ingen legemsdel, ingen legemsfunktion, ingen færdighed og intet

ønske er undtaget. – Jf. Mt 5:28-30; Lu 21:34-36; Ef 6:6-9; Flp 3:19; Kol 3:23, 24.

it-1 83 § 8

Alter

Israelitterne fik besked på at nedbryde alle hedenske altre og ødelægge de hellige støtter og pæle der almindeligvis blev rejst ved siden af dem. (2Mo 34:13; 5Mo 7:5, 6; 12:1-3) De måtte aldrig eftergøre disse, og de måtte ikke som kana'anæerne bringe deres børn som brændofre. (5Mo 12:30, 31; 16:21) De måtte heller ikke have mange altre, men kun ét alter for tilbedelsen af den sande Gud, og det skulle stå på det sted Jehova udvalgte. (5Mo 12:2-6, 13, 14, 27; sml. dette med Babylon, hvor der alene for gudinden Ishtar var 180 altre.) Når de var gået over Jordan, skulle de som det første bygge et alter af utilhuggede sten (5Mo 27:4-8), og det blev bygget af Josua på Ebals Bjerg. (Jos 8:30-32) Efter at landet var indtaget og delt mellem stammerne, byggede Rubens og Gads stamme og Manasses halve stamme et iøjnefaldende alter ved Jordan. Dette gav anledning til midlertidige vanskeligheder med de øvrige stammer indtil det blev fastslået at alteret ikke var et tegn på frafald, men blot skulle tjene som en påmindelse om at vise trofasthed mod Jehova, den sande Gud. – Jos 22:10-34.

Søg efter åndelige perler

it-1 679-680

Garizims Bjerg

Som Moses havde anvist, samledes Israels stammer ved bjergene Garizim og Ebal under Josuas ledelse kort efter sejren ved Aj. De lyttede her til en oplæsning af de vel-signelser de ville modtage hvis de adlød

Jehova, og de forbandelser der ventede dem hvis de var ulydige mod ham. Simeons, Levis, Judas, Issakars, Josefs og Benjamins stammer stod foran Garizims Bjerg, de øvrige seks stammer stod foran Ebals Bjerg, og levitterne og pagtens ark befandt sig i dalen. (5Mo 11:29, 30; 27:11-13; Jos 8:28-35) De stammer der stod foran Garizims Bjerg, svarede tilsyneladende på de velsignelser der blev læst i retning af dem, mens de øvrige stammer svarede på de forbandelser der blev læst i retning af Ebals Bjerg. Nogle har ment at velsignelserne blev læst i retning af Garizims Bjerg fordi det var smukkere og mere frugtbart end det ret nøgne og klippefyldte Ebals Bjerg, men Bibelen siger ikke noget om dette. Loven blev oplæst "for hele Israels menighed, med kvinderne og småbørnene og de fastboende udlændinge der vandrede med iblandt dem". (Jos 8:35) At disse mange mennesker kunne høre hvad der blev sagt uanset hvilket bjerg de stod foran, skyldes sikkert til dels den gode akustik på stedet. – Se EBALS BJERG.

12.-18. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 13-15

"Hvordan Loven afspejlede Jehovas omsorg for de fattige"

it-2 996 § 5

Tiende

Det ser ud til at der var endnu en tiende, en sekundær tiende, som årligt blev sat til side. Den tjente ikke til direkte underhold af det levitiske præsteskab, skønt levitterne fik del i den, men den blev normalt anvendt til glæde og gavn for de enkelte israelitiske familier når de samledes ved

de nationale højtider. I tilfælde af at vejen til Jerusalem var for lang til at det var praktisk muligt at bringe tienden med, blev den omsat i penge, og disse blev så anvendt til husstandens underhold og andet der bidrog til dens glæde under det hellige stævne i Jerusalem. (5Mo 12:4-7, 11, 17, 18; 14:22-27) Ved slutningen af det tredje og det sjette år i den syvårige sabbatscyklus blev denne tiende sat til side til levitterne, de fastboende udlændinge, enkerne og de faderløse i lokalsamfundet i stedet for at blive anvendt til dækning af udgifter ved de nationale højtider. – 5Mo 14:28, 29; 26:12.

it-2 672

Sabbatsår

Sabbatsåret blev kaldt "eftergivelsesåret [sjenath' hasjsjemittah']". (5Mo 15:9; 31:10) I det år fik jorden fuldstændig hvile, eller eftergivelse, ved at ligge uopdyrket hen. (2Mo 23:11) Det var også et år med hvile, eller eftergivelse, med hensyn til gæld. Eftergivelsen var "for Jehova", til ære for ham. Nogle kommentatorer – men ikke alle – mener at gældsposterne ikke direkte blev eftergivet, men at en hebraisk kreditor ikke måtte presse sin landsmand for betaling da landbrugeren ikke havde nogen indkomst det år; långiveren kunne dog presse en udlænding for betaling. (5Mo 15:1-3) Nogle rabbinere er af den opfattelse at gæld på lån der var ydet som bistand til en fattig broder, blev eftergivet, men at gæld man havde pådraget sig i forretningsanliggender, hørte til en anden kategori. De siger at Hillel i det 1. århundrede indførte en ordning som gik ud på at långiveren kunne gå til retten og sikre sit tilgodehavende ved at afgive en bestemt erklæring. – The Pentateuch and

Haftorahs, redigeret af J. Hertz, London 1972, s. 811, 812.

it-2 1037

Træl

Love om forholdet mellem træl og herre. Blandt israelitterne havde en hebraisk træl en anden stilling end en træl der var fremmed, fastboende udlænding eller indvandrer. Mens ikkehebræeren forblev ejerens ejendom og kunne gå i arv fra fader til søn (3Mo 25:44-46), skulle den hebraiske træl frigives i det syvende år eller i jubelåret, afhængigt af hvad der indtraf først. I den periode hans trældom varede, skulle den hebraiske træl behandles som en daglejer. (2Mo 21:2; 3Mo 25:10; 5Mo 15:12) En hebræer der solgte sig selv som træl til en fastboende udlænding, et medlem af en fastboende udlændings slægt eller en indvandrer kunne løskøbes når som helst, enten af trællen selv eller af en anden der havde ret til det. Gennøbsprisen afhang af hvor mange år der var til jubelåret eller til det syvende år af trællens tjeneste. (3Mo 25:47-52; 5Mo 15:12) Når en hebraisk træl blev frigivet, skulle hans herre give ham en gave for at hjælpe ham til at få en god begyndelse på sin tilværelse som fri. (5Mo 15:13-15) Hvis en træl var blevet solgt sammen med sin hustru, blev hun frigivet sammen med ham. Men hvis herren havde givet trællen en hustru (åbenbart en udenlandsk kvinde som ikke havde ret til at blive frigivet efter syv år), skulle hun og de børn hun eventuelt havde født, forblive herrens ejendom. I et sådant tilfælde kunne den hebraiske træl vælge at blive hos sin herre. Hans øre skulle så gennembores med en syl som et tegn på at han ville forblive i trældom for altid. – 2Mo 21:2-6; 5Mo 15:16, 17.

Søg efter åndelige perler

w06 1/4 31

Spørgsmål fra læserne

Hvad kan vi lære af forbuddet i Anden Mosebog 23:19: “Du må ikke koge et kid i dets moders mælk”?

Dette bud i Moseloven, en befaling som forekommer tre gange i Bibelen, giver os en forståelse af hvad Jehova betragter som en anstændig behandling af dyr som bruges til føde. Det giver os en fornemmelse af Jehovas barmhjertighed og mildhed og understreger hans afsky for falsk tilbedelse. – 2 Mosebog 34:26; 5 Mosebog 14:21.

At koge et gedekid eller et andet dyr i dets mors mælk ville være imod den naturens orden som findes i Jehovas skaberværk. Jehova har forordnet det sådan at et kid får næring og vokser ved at drikke moderns mælk. At koge et kid i mælken fra dets egen mor ville, ifølge en bibelforsker, være tegn på “foragt og respektløshed for det nære forhold Gud har etableret mellem hundyr og deres afkom”.

Desuden er der nogle der mener at det at koge et kid i dets mors mælk kan have været et hedensk ritual som blev udført for at skaffe regn. Hvis det er tilfældet, kan forbuddet have tjent det formål at beskytte israelitterne mod de meningsløse og grusomme religiøse skikke som blev praktiseret af de omkringboende nationer. Moseloven forbød udtrykkeligt israelitterne at følge disse nationers forskrifter. – 3 Mosebog 20:23.

Endelig viser denne lov Jehovas inderlige medfølelse med sine skabninger. I virkeligheden indeholdt Moseloven flere lignende formaninger, deriblandt påbud som skulle forhindre grusomhed mod dyr og forebygge at man krænkede naturens orden.

Loven indeholdt for eksempel befalinger som forbød at man ofrede et dyr før det havde tilbragt mindst syv dage sammen med sin mor, og at man slagtede et dyr og dets afkom samme dag. Man måtte heller ikke tage både moderfuglen og dens unger eller æg fra en fuglerede. – 3 Mosebog 22:27, 28; 5 Mosebog 22:6, 7.

Det fremgår tydeligt at Moseloven ikke bare var en samling indviklede bud og forbud, men også en række forordninger som er til gavn for os. Dens principper, eksempelvis det der kan udledes af forbuddet i Anden Mosebog 23:19, giver os en mere fintfølelse moralsk bevidsthed som genspejler Jehovas uforlignelige egenskaber. – Salme 19:7-11.

19.-25. JULI

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 16-18

“Hvordan man dømmes retfærdigt”

it-1 304 § 5 Blindhed

Bestikkelse gør en dommer blind så han fordrejer retten, og Moseloven indeholder mange advarsler mod bestikkelse, gaver og forudindtaget, da sådanne ting kan bevirke at en dommer ikke dømmes upartisk. “Bestikkelsen gør klartseende blinde.” (2Mo 23:8) “Bestikkelsen gør vises øjne blinde.” (5Mo 16:19) Uanset hvor retskaffen og indsigtfuld en dommer er, kan han bevidst eller ubevidst lade sig påvirke af en gave fra sagens parter. Guds lov tager i betragtning at ikke blot gaver, men også følelser kan virke forblindende, idet den siger: “Du må ikke behandle den ringe med partiskhed, og du må ikke favorisere den store.” (3Mo 19:15) En dommer måtte hel-

ler ikke af følelsesmæssige grunde eller for at opnå mængdens bifald afsige domme til ugunst for de rige blot fordi de var rige. – 2Mo 23:2, 3.

it-2 964 § 6 Tal

To. Tallet to forekommer ofte i juridisk sammenhæng. To vidners overensstemmende udsagn giver et vidnesbyrd vægt. Der skulle to eller endda tre vidner til at stadfæste en sag for dommerne. Samme princip følges i den kristne menighed. (5Mo 17:6; 19:15; Mt 18:16; 2Kor 13:1; 1Ti 5:19; He 10:28) Gud fulgte også dette princip da han fremstillede sin søn for jøderne som menneskehedens frelser. Jesus sagde: “I jeres egen lov står der også skrevet: ‘To menneskers vidnesbyrd er sandt.’ Jeg er én der vidner om mig, og Faderen som har sendt mig, vidner om mig.” – Joh 8:17, 18.

it-2 596 § 6 Præst

Det var først og fremmest præsternes privilegium at udlægge Guds lov, og de spillede en stor rolle i Israels retspleje. De stod ikke alene til rådighed for dommerne i deres egne byer, men assisterede også dommerne i særlig vanskelige sager som de lokale domstole ikke kunne træffe afgørelse i. (5Mo 17:8, 9) I tilfælde af et uopklaret mord skulle de sammen med byens ældste sørge for at den rigtige fremgangsmåde blev fulgt så der ikke kom til at hvile blodskyld på byen. (5Mo 21:1, 2, 5) Hvis en skinsyg ægtemand beskyldte sin kone for i hemmelighed at have begået ægteskabsbrud, skulle hun bringes til hel- ligdommen, hvor præsten gennemførte en ceremoni hvorunder Jehova – der vidste om kvinden var skyldig eller uskyldig –

blev anråbt om at dømme i sagen. (4Mo 5:11-31) I alle tilfælde skulle de domme præsterne eller de udnævnte dommere afsagde, respekteres; overlagt respektløshed eller ulydighed blev straffet med døden. – 4Mo 15:30; 5Mo 17:10-13.

Søg efter åndelige perler

it-2 1069

Udstødelse

For at der under Moseloven kunne eksekveres dødsstraf, måtte sagen bekræftes af mindst to vidner. (5Mo 19:15) Disse vidner skulle være de første til at stene den skyldige. (5Mo 17:7) Derved kunne de vise at de var nidkære for Guds lov og ivrige efter at holde den israelitiske menighed ren, og det har uden tvivl afskrækket nogle fra at aflægge et falsk, unøjagtigt eller forhas-tet vidnesbyrd.

26. JULI – 1. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 19-21

“Menneskeliv er dyrebare i Jehovas øjne”

w17.11 14 § 4

Efterlign Jehovas retfærdighed og barmhertighed

⁴ De seks tilflugtsbyer var lette at nå frem til. Jehova havde givet anvisninger om at israelitterne skulle vælge byer der lå bekvemt, og at byerne skulle være jævnt fordelt på hver side af Jordanfloden. På den måde ville en der uforsætligt havde slået en anden ihjel, hurtigt kunne nå frem til en tilflugtsby. (4 Mos. 35:11-14) Vejene til disse byer blev holdt i god stand. (5 Mos. 19:3) Og ifølge den jødiske overle-

vering var der skilte langs vejene der ledte de flygtende til tilflugtsbyerne. Fordi disse tilflugtsbyer fandtes, behøvede en der ved et uheld havde slået en anden ihjel, ikke at flygte til et fremmed land, hvor han kunne blive forledt til at dyrke afguder.

w17.11 15 § 9

Efterlign Jehovas retfærdighed og barmhertighed

⁹ Et af hovedformålene med tilflugtsbyerne var at beskytte israelitterne mod at udgyde uskyldigt blod og derved pådrage sig blodskyld. (5 Mos. 19:10) Jehova elsker liv, og han hader mord. (Ordsp. 6:16, 17) Efter-som Jehova er retfærdig og hellig, kan han ikke ignorere at et menneske bliver slået ihjel, heller ikke hvis det er sket ved et uheld. Det er rigtigt at en der uforsætligt havde taget en andens liv, blev vist barmhertighed. Men han skulle stadig fremføre sin sag for de ældste, og hvis de vurderede at drabet var sket ved et uheld, skulle han blive i tilflugtsbyen indtil ypperstepræsten døde. Det kunne betyde at han måtte tilbringe resten af sit liv der. Disse alvorlige konsekvenser understregede over for israelitterne at livet er helligt. For at ære Jehova, der er kilden til alt liv, måtte de sørge for ikke at bringe andres liv i fare.

it-1 305

Blod

Mennesket havde ret til at glæde sig ved livet som Gud havde skænket det, og enhver som berøvede et menneske livet, måtte stå til ansvar over for Gud. Dette fremgik af Guds ord til Kain da han havde slået sin broder ihjel: “Din broders blod råber til mig fra agerjorden.” (1Mo 4:10) Selv den der hadede sin broder og ønskede ham død, eller bagtalte ham eller vidnede

falsk imod ham og dermed bragte hans liv i fare, bragte skyld over sig selv i forbindelse med sin næstes blod. – 3Mo 19:16; 5Mo 19:18-21; 1Jo 3:15.

Søg efter åndelige perler

it-1 406 § 8

Domstol

Den lokale domstol havde sæde i byporten (5Mo 16:18; 21:19; 22:15, 24; 25:7; Rut 4:1), det vil sige på den åbne plads inden for porten. Det var her loven blev oplæst for folket og anordninger blev bekendtgjort. (Ne 8:1-3) Her var det nemt at skaffe vidner til borgerlige sager, som for eksempel ejendomshandler, eftersom mange gik ud og ind ad porten i dagens løb. Desuden ville den opmærksomhed hvormed offentligheden fulgte enhver sag der blev behandlet i porten, medvirke til at dommerne optrådte forsigtigt og retfærdigt når de foretog afhøringer og afsagde kendelser. Der var uden tvivl indrettet et sted i nærheden af porten hvor dommerne kunne sidde. (Job 29:7) Samuel rejste rundt til Betel, Gilgal og Mizpa og "dømte Israel alle disse steder" samt i Rama, hvor han boede. – 1Sa 7:16, 17.

2.-8. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 22-23

"Hvordan Jehovas omsorg for dyr kom til udtryk i Loven"

it-1 350

Byrde

Dyr blev ofte brugt som lastdyr i bibelsk tid, og israelitterne fik at vide at hvis de så et æsel som tilhørte en der hadede dem, ligge udmattet under sin byrde, måtte de ikke lade det ligge, men skulle "straks gøre det fri".

(2Mo 23:5) I 2 Kongebog 5:17 nævnes "så meget jord som et par muldyr kan bære", ordret: "et par muldyrs byrde [*massa*]".

it-2 347 § 2

Mosebøgerne

Der blev også taget kærligt hensyn til dyrene. Israelitterne måtte ikke tage en fugl der lå på reden, for det var dens beskytterinstinkt over for afkommet der gjorde den til et let bytte. De skulle lade den flyve, men kunne tage ungerne. Moderfuglen fik således mulighed for at få flere kuld. (5Mo 22:6, 7) En landmand måtte ikke pløje med en okse og et æsel sammen eftersom det svageste dyr ville blive overbebyrdet. (22:10) Man måtte heller ikke binde munden til på en okse når den tærskede, for at den ikke skulle plages af sult mens den var omgivet af korn og brugte sine kræfter på at tærske det. – 25:4.

w03 15/10 32 § 1-2

"Lad jer ikke spænde i ulige åg"

SOM du kan se på billedet, har kamelen og oxen svært ved at pløje sammen. Åget der forbinder dem, og som er beregnet til to dyr af nogenlunde samme størrelse og styrke, er årsag til at begge dyr lider. Gud, der har sådanne trækdyrs velfærd på sinde, sagde til israelitterne: "Du må ikke pløje med en okse og et æsel sammen." (5 Mosebog 22:10) Loven kunne også anvendes hvis det drejede sig om en okse og en kamel.

Normalt ville en landmand ikke udsætte sine dyr for sådan en belastning. Men hvis han ikke havde to okser, spændte han måske to af de dyr han havde, sammen for ploven. Det er tilsyneladende hvad bonden på billedet fra det 19. århundrede valgte at gøre. De to dyrs forskellige størrelse og vægt betød at det svagere dyr måtte

kæmpe for at følge med, og at det stærkere dyr havde en større byrde at bære.

Søg efter åndelige perler

it-1 800

Gæld

Noget man skylder en anden, en forpligtelse til at betale noget eller at yde en tjeneste. Når en israelit pådrog sig gæld, skyldtes det som regel økonomisk modgang. At komme i gæld betragtedes i det gamle Israel som en ulykke fordi låntageren i realiteten blev långiverens træl. (Ord 22:7) Israelitterne skulle derfor være gavmilde og uselviske når de lånte ud til trængende landsmænd, og de måtte ikke prøve at tjene på andres modgang ved at kræve renter. (2Mo 22:25; 5Mo 15:7, 8; Sl 37:26; 112:5) Af udlændinge måtte de dog gerne kræve renter. (5Mo 23:20) Jødiske bibelkommentatorer mener at dette sidste gjaldt forretningslån, ikke lån i tilfælde af nød. Udlændinge opholdt sig som regel kun midlertidigt i Israel og i forretningsøjemed, og det var derfor rimeligt at forlange renter af dem, især da de også lånte ud til andre mod renter.

9.-15. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 24-26

“Hvordan Loven afspejlede Jehovas omsorg for kvinder”

it-2 92 § 2

Kvinde

Selv de militære love begunstigede såvel kvinder som mænd, idet en nygift mand var fritaget for militærtjeneste i et år. Dette gav parret mulighed for at benytte sig af retten til at få et barn, som ville være en stor trøst for moderen mens hendes mand

var borte, og i endnu højere grad hvis han skulle dø i kamp. – 5Mo 20:7; 24:5.

it-2 715

Sankning

Det er tydeligt at denne ordning til gavn for de fattige i landet både tilskyndede til gavmildhed, uselviskhed og tillid til Jehovas velsignelse og modvirkede dovenskab. Den kaster lys over Davids udtalelse: “Aldrig har jeg set en retfærdig forladt eller hans afkom lede efter brød.” (Sl 37:25) Ved at benytte sig af Lovens foranstaltning kunne de fattige ved deres flid og arbejdsomhed sikre sig mad på bordet, og hverken de eller deres børn ville behøve at tigge om brød.

w11 1/3 23

Vidste du det?

Hvis en mand blandt israelitterne i fortiden døde uden at have fået sønner, forventede man at hans bror giftede sig med enken for at få børn der kunne videreføre den afdødes slægtslinje. (1 Mosebog 38:8) Ordningen, som senere blev en del af Moseloven, blev kaldt svogerægteskab, eller leviratsægteskab. (5 Mosebog 25:5, 6) Boaz' handlinger, som omtales i Ruts Bog, viser at denne forpligtelse påhvilede andre af den afdødes mandlige slægtninge hvis alle hans brødre var døde. – Rut 1:3, 4; 2:19, 20; 4:1-6.

At der blev indgået svogerægteskab på Jesu tid, fremgår af saddukæernes omtale af det i Markus 12:20-22. Ifølge den jødiske historiker Flavius Josefus, der levede i det første århundrede, sikrede ordningen at familiens navn blev bevaret, at familien ikke mistede sin ejendom, og at enkens interesser blev varetaget. På den tid kunne en kvinde ikke arve sin mands ejendom. Men det barn som kvinden fik med svogeren, ville få den afdøde mands arvelod.

Søg efter åndelige perler

it-2 814 § 3

Skilsmisse

Skilsmisseattest. Man bør ikke slutte ud fra det senere misbrug af ordningen at Moseloven oprindelig gjorde det let for en israelitisk mand at blive skilt fra sin kone. For at opnå skilsmisse måtte han tage visse formelle skridt. Han skulle udfærdige et dokument, 'skrive en skilsmisseattest til hende', og denne attest skulle han 'give hende i hånden og sende hende bort fra sit hus'. (5Mo 24:1) Bibelen oplyser ikke yderligere detaljer om denne juridiske fremgangsmåde, men den omfattede øjensynlig en samtale med behørigt bemyndigede mænd, der måske først ville forsøge at bringe en forsoning i stand. Den tid det tog at udfærdige attesten og gøre skilsmissen juridisk gyldig, ville give manden mulighed for at tænke sin beslutning grundigt igennem. Der skulle foreligge en skilsmissegrund, og når bestemmelsen blev anvendt rigtigt, ville den modvirke en forhastet opløsning af ægteskabet. Derved beskyttede den også hustruens rettigheder og interesser. Bibelen oplyser intet om indholdet af 'skilsmisseattesten'.

16.-22. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 27-28

"Alle disse velsignelser vil ... indhente jer"

w10 15/12 19 § 18

Velsignelser fra Kongen der ledes af Guds ånd

¹⁸ At 'adlyde' eller 'høre efter' Guds røst indebærer at man tænker alvorligt over Guds

ord og det der behandles i den åndelige føde han tilvejebringer. (Matt. 24:45) Det betyder også at man adlyder Gud og hans søn. Jesus sagde: "Ikke enhver som siger til mig: 'Herre, Herre,' vil komme ind i himlenes rige, men kun den der *gør min himmelske Faders vilje*." (Matt. 7:21) At adlyde Gud vil desuden sige at man villigt underordner sig den ordening han har sørget for, den kristne menighed og dens udnævnte ældste, der omtales som "gaver i form af mennesker". – Ef. 4:8.

w01 15/9 10 § 2

Vil Jehovas velsignelse nå dig?

² Det hebraiske udsagnsord som er gengivet med "adlyder" i Femte Mosebog 28:2, står i en verbalform som betegner en fortsat handling. Jehovas folk skulle ikke blot adlyde Jehova nu og da; de måtte blive ved med at adlyde ham i et og alt. Kun da ville de erfare Guds velsignelse. Det hebraiske udsagnsord som er oversat med "nå" i vers 2 og med "indhente" i vers 15, er oprindeligt et jagtudtryk.

w10 15/9 8 § 4

Søg ivrigt Jehovas velsignelse

⁴ Med hvilken indstilling skulle israelitterne være lydige? Moseloven sagde at det ville mishage Gud hvis hans folk ikke tjente ham "med fryd og hjertets glæde". (Læs Femte Mosebog 28:45-47). Jehova fortjener mere end at man blot viser ham en mekanisk lydighed som den endog dyr og dæmoner kan vise over for ham. (Mark. 1:27; Jak. 3:3) Sand lydighed mod Gud udspringer af kærlighed. Den er kendetegnet af en glæde der er en følge af ens tro på at Jehovas bud ikke er byrdefulde, og at "han belønner dem som ivrigt søger ham". – Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:3.

Søg efter åndelige perler

it-2 236

Markskele

Ifølge Jehovas lov var det forbudt at flytte markskellene. (5Mo 19:14; se også Ord 22:28.) Den der 'flyttede sin næstes markskel', var forbandet. (5Mo 27:17) Eftersom de fleste levede af at dyrke jorden, berøvede den der flyttede en andens markskel, i virkeligheden den pågældende en del af hans indkomst. Det var det samme som tyveri, og det blev da også betragtet som sådant i gammel tid. (Job 24:2) Der var imidlertid samvittighedsløse mennesker som gjorde sig skyldige i sådanne lovovertrædelser, og Judas fyrster på Hoseas' tid blev sammenlignet med dem der flyttede markskel. – Ho 5:10.

23.-29. AUGUST

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 29-30

“Det er ikke for vanskeligt at tjene Jehova”

w09 1/11 31 § 2

Jehova giver os mulighed for at vælge

Er det svært at vide hvad Gud ønsker af os, og derefter gøre det? Moses sagde: “Dette bud som jeg pålægger dig i dag, er ikke for vanskeligt for dig og heller ikke for langt borte.” (Vers 11) Jehova forlanger ikke det umulige. Hans krav er rimelige og ikke større end vi kan opfylde dem. Og vi kan sagtens lære dem at kende. Vi behøver ikke at “stige op til himmelen” eller “drage over til den anden side af havet” for at finde ud af hvad Gud forventer af os. (Versene 12, 13) Bibelen giver klar besked om hvordan vi skal leve. – Mika 6:8.

w09 1/11 31 § 1

Jehova giver os mulighed for at vælge

“JEG har ofte haft en helt ubegrundet frygt for ikke at kunne bevare min trofasthed over for Gud.” Sådan sagde en kristen kvinde der følte at de dårlige oplevelser hun havde haft som barn, gjorde det umuligt for hende at forblive trofast mod Gud. Men forholder det sig sådan? Er vi blot hjælpeløse ofre for omstændighederne? Nej. Jehova Gud har givet os en fri vilje så vi selv kan vælge hvordan vi vil leve. Jehova ønsker at vi skal træffe de rigtige valg, og hans ord, Bibelen, fortæller os hvordan vi gør det. Tænk over Moses' ord i Femte Mosebog, kapitel 30.

w09 1/11 31 § 4

Jehova giver os mulighed for at vælge

Betyder vores valg noget for Jehova? Ja, selvfølgelig. Inspireret af Gud sagde Moses: ‘Vælg livet.’ (Vers 19) Men hvordan vælger man livet? Moses forklarede: “Ved at elske Jehova din Gud, ved at adlyde hans røst og ved at holde dig til ham.” (Vers 20) Hvis vi elsker Jehova, vil vi være lydige mod ham og holde os loyalt til ham, ligegyldigt hvad der sker. Ved at vælge at leve på den måde vælger vi livet – det bedste liv nu med udsigt til evigt liv i Guds kommende nye ordning. – 2 Peter 3:11-13; 1 Johannes 5:3.

Søg efter åndelige perler

it-2 1212 § 3

Øre

Gennem sine tjenere sagde Jehova at de stivnakkede, ulydige israelitter havde ‘uomskårne ører’. (Jer 6:10; Apg 7:51) Det var som om deres ører var stoppet til med noget der hæmmede hørelsen. De var ikke

blevet åbnet af Jehova, som giver lyttende og lydige ører til dem der søger ham, men som lader de ulydiges åndelige hørelse blive sløvet. (5Mo 29:4; Ro 11:8) Apostelen Paulus forudsagde en tid da nogle der hævdede at være kristne, ville falde fra den sande tro idet de ikke ønskede at høre sandheden fra Guds ord, men at få deres ører "kildret" af noget de fandt behageligt at høre, og som derfor ville høre på falske lærere. (2Ti 4:3, 4; 1Ti 4:1) Ifølge Bibelen kan det desuden "ringe" for ens ører hvis man hører overraskende nyt, især om ulykker. – 1Sa 3:11; 2Kg 21:12; Jer 19:3.

30. AUGUST – 5. SEPTEMBER

PERLER FRA GUDS ORD | 5. MOSEBOG 31-32

"Lær af de malende billeder i en inspireret sang"

w20.06 10 § 8-9

"Giv mig et udelt hjerte med dyb respekt for dit navn"

⁸ Lige før israelitterne kom ind i det lovede land, lod Jehova Moses nedskrive ordene til en sang. (5. Mos. 31:19) Moses skulle så lære hele folket sangen. (**Læs 5. Mosebog 32:2, 3**). Når man læser vers 2 og 3, forstår man klart at Jehova ikke ønsker at hans navn skal skjules, eller behandles som om det er for helligt til at blive udtalt. Han ønsker at hans navn skal være kendt af alle i universet! Hvor må det have været vidunderligt for israelitterne at blive undervist af Moses om Jehova og hans store navn! Det de lærte af Moses, var nærende og forfriskende for dem, som stille regn på grønne planter. Hvad kan vi gøre for at vores undervisning kommer til at virke lige så godt?

⁹ Når vi forkynder fra hus til hus eller er med i offentlig forkyndelse, kan vi med Bibelen i hånden vise folk Guds personlige navn, Jehova. Vi kan tilbyde dem vores tiltalende publikationer, vise dem gode små film og henvise til materiale på vores hjemmeside der ærer Jehova. Når vi er på arbejde, i skole eller ude at rejse, kan vi måske finde anledninger til at tale om den Gud vi elsker, og om hvordan han er. Ved at fortælle folk vi møder, om de skønne ting Jehova vil gøre for jorden og menneskene, giver vi dem måske et billede af Jehova som er helt nyt for dem. Når vi fortæller andre sandheden om vores kærlige Far, afslører vi nogle af de løgne der er blevet sagt om ham. Vi er med til at hellige Jehovas navn og rense det for bagvaskelse. Vi tilbyder folk de mest nærende og forfriskende sandheder der findes. – Esa. 65:13, 14.

w09 1/5 14 § 4

Bibelsens billedsprog – forstår du det?

I Bibelen sammenlignes Jehova også med livløse ting. Han beskrives som "Israels Klippe", som et "klippebjerg" og som en "borg". (2 Samuel 23:3; Salme 18:2; 5 Mosebog 32:4) Hvad er lighedspunktet? Jehova kan som en fast og urokkelig klippe være et solidt grundlag for tryghed.

w01 1/10 9 § 7

Efterlign Jehova når du opdrager dine børn

⁷ Tænk på den kærlighed Jehova viste israelitterne. Moses brugte en smuk sammenligning da han beskrev Jehovas kærlighed til Israels unge nation: "Som en ørn purrer sin rede ud, svæver over sine flyvefærdige unger, breder sine vinger ud, tager dem, bærer dem på sine svingfjer,

førte Jehova [Jakob] alene.” (5 Mosebog 32:9, 11, 12) For at lære sine unger at flyve “purrer [moderen] sin rede ud”, idet hun slår med vingerne for at lokke sine unger ud af reden. Når en unge endelig kaster sig ud fra reden, som ofte er placeret højt på en klippe, “svæver [moderen] over” ungen. Hvis det ser ud som om ungen vil styrte ned, flyver moderen hurtigt ned under den og ‘bærer den på sine svingfjer’. På lignende måde tog Jehova sig kærligt af Israels nydannede nation. Han gav folket sin lov. (Salme 78:5-7) Derefter vågede han nidkært over nationen og var parat til at komme den til undsætning når der opstod vanskeligheder.

Søg efter åndelige perler

w04 15/9 27 § 11

Hovedpunkter fra Femte Mosebog

31:12. Børn og unge skal sidde sammen med de voksne ved menighedens møder og bestræbe sig for at lytte og lære.